

Ὁ Ἀριστείδης ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸ καπηλεῖον. Ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητος.

Μετὰ πέντε λεπτά ἐπανήλθεν ὁ συνοδός μου.

— Σὺν προφήτης τὸ εἶπα, μοῦ λέγει καλλιτέρα νὰ εἶχα δαγκώσῃ τὴ γλῶσσά μου.

— Τί τρέχει;

— Ὁ Στεφανῆς ὁ Καραντάνης, μὴ βροῖσκοντας κανέναν ἀπ' τὸ ἄλλο κόμμα, τὸ δικό μας,

νὰ μαχαιρώσῃ, ἐμαγαίρωσε τὸν ἀχώριστον φίλον του καὶ ὁπαδὸν τοῦ κόμματός του, τὸν Σταῦρον τὸν Τσόρναν. Ποιὸς ξέρει; γιὰ ἓνα ἀπρόσεκτον λόγον, ἐπάνω στὸ πιτό....

Ἐφύγαμεν. Εἶχαν περάσει ἤδη τὰ μεσάνυχτα. Ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν, βαμμένη εἰς τὸ αἶμα. — Τὸ τέρας τὸ κίτρινον εἶχε καλέσει εἰς ἐπικουρίαν τὸ θηρίον τὸ κόκκινον.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Τὸ μεσημέρι ἔλυσσε σ' ἀψὺ καὶ πυχτὸ κάμμα.
Καὶ τώρα τὰ μεστὰ σπαρτὰ καὶ τὰ δენტρὰ χρουσίζει,
κι ὅλο τὸν κάμπο ἀθόρουβα πνίγει καὶ πλημμυρίζει
ἀχνοῦ χρυσοῦ, φωταδεροῦ καὶ φλογισμένου νᾶμα.

Κλεῖσε τὰ μάτια! Ἄς σβυστεῖ τ' ἀπατηλὸ τὸ θάμμα
τὸ πλάνο ὄνειροπόλημα τοῦ Χώρου, ποῦ χαρίζει
σὲ κάθε σῶμα ξέχωρη ζωὴ καὶ ποῦ ἀντικρύζει
τὴν Ὑπαρξὴ καὶ τὸ Ἐγὼ σὲ εἰρωνείας δρεᾶμα.

Κλεῖσε τὰ μάτια! Ἄς ὀρθωθοῦν ἡ σκοτεινὲς αἰσθήσεις
νὰ μάσουνε τὰ μυστικὰ ἀναφυλλητὰ τῆς Βρύσης
ποῦ θρέφει μ' ἀδιάκοπη ζωὴ τὴ Γῆ τὴ Μάννα.

καὶ τὸ κορμὶ ἀνήμερη ἀνατριχίλα ἄς σφάζει
γιατὶ ἡ Συνείδηση ξυπνᾷ!.... ξύπνησε γιὰ ν' ἀδράξει
καὶ νὰ σαρκώσῃ σὲ Ζωὴ τὸν σκορπισμένο Πᾶνα!